

Et Mindretal (B. Christensen og Leth):

Lil Grund for det foreliggende Lovforslag ligger det Forslag til Lov om Fiskeriet i Danmark, der blev udarbejdet af den af Indenrigsministeriet under 31te Mai 1873 nedsatte Kommission, bestaaende af Regeringens Konsulent i Fiskerisager, Birkedommer Fiedler som Formand, Kjøbmand Holst af Skagen, Capitain S. G. Kruuse af Korsør, Dr. phil. C. Rütten af Kjøbenhavn, Sognefoged Ch. Gaj (Boersgaard) af Sørbø og Fisker S. Willumsen af Snekkersten.

Om nu end Regeringsforslaget i flere og væsentlige Henseender indeholder Afvigelser fra Kommissionens, saa følger det dog dette i Hovedprinciperne, ligesom Ministeriet med Hensyn til disses Begrundelse hovedsageligt har henholdt sig til, hvad der er ytret i Kommissionens — Lovforslaget høstrakte — meget udførlige Betænkning og de til samme hørende Bilag.

Gjennemgaar man Kommissionsbetænkningen, vil man finde, at denes ledende Hovedtanke i det Hele og Store er den, at en fortsat Mangel paa Lovgivningens Indgriben i Benyttelsen af Fiskeriet, navnlig ogsaa i Saltvandsfiskeriet, og dets vedblivende Overladelse, som hidtil til Fiskernes uhindrede Benyttelse indeholder en paatrængende Fare for, at Fiskeriet efter forholdsvis kort Tids Forløb vil for lange Tider være udtømt, hvorved en vigtig Erhvervskilde vil være standset til Staaende faavel for den nærværende som for kommende Slægtled. Denne Betragtning, der under forskjellige Former og i forskjellige Forbindelser særdeles hyppigt vender tilbage i Betænkningen, har ført Kommissionen til det Standpunkt, som den selv stærkt betoner at „Bestemmelserne maa i det Hele blive hæmmende, indskrænkende og forbydende“, at det er en „Forbuds Lov“, der er nødvendig.

Mindretallet har ikke kunnet komme til anden Anskuelse, end at det langt fra er lykkes Kommissionen at føre noget hverken statistisk eller naturvidenskabeligt Bevis for, at dens Frygt for en betænkelig Udtømmelse af navnlig det vigtige Saltvandsfiskeri er tilstrækkeligt begrundet; og uden et saadant Bevis tror Mindretallet ikke, at det kan forsvares at skride til at give en, som Kommissionen udtrykker sig, hæmmende, indskrænkende og forbydende Lov, der efter Mindretallets Formening let vilde kunne udsætte for en ganske anden Fare, nemlig den, at kvæle en i de senere Aar frodigt opblomsfrende Industri, som opmuntret, støttet og beskyttet paa den rette Maade synes ikke alene at maatte kunne afgive en rig Indtægtsskilde for Landet i det Hele, men tillige at maatte kunne blive istand til at udvide en forholdsvis langt større Belfstand iblandt de ubemidlede stedlige Fiskere, der hidtil ved de gamle og forældede Fiskemaader ofte kun have havt et kummerligt og utilfredsstillende Erhverv.

Mindretallet skal nu gaa over til nærmere at omtale Hovedtrækkene i Kommissionens dels naturvidenskabelige, dels statistiske Begrundelse af den Opfattelse, som har ført til den lange Række af, hvad Kommissionen selv kalder „hæmmende, indskrænkende og forbydende“ Bestemmelser, hvorved den Bemærkning forudstikkes, at man ikke i Kommissionsbetænkningen finder en samlet, ordnet eller videnskabeligt behandlet Fremstilling af denne Side af Sagen, men at de samme vedrørende Bemærkninger saa at sige leilighedsvis under ofte tilbagevendende Gjentagelser ere strøede over hele Betænkningen, hvad der ikke letter Overfigten derover.

Foraaavidt man i Kommissionsbetænkningen kan finde Udtalelser som, „at det ikke er Hensigten med en Fiskerilov, at Frihedens Princip i den skal feire en Triumf“, og at Kommissionen gjerne indrømmer „Individets eller den personlige Frihed sit fulde Raaderum, faavidt bestaa kan med Samfundsordenen; men den lader sig ikke ustrække til Frihed i Behandling af Naturen“, saa turde saadanne Sætninger mere betegnes som Stemningsudtryk, end som værende af noget videnskabeligt Værd. Det Samme turde tilbøielig gjælde om Sætninger som, at „overhoved Mennesket har viist, at det formaar at tilintetgjøre alle Naturens Hjælpekilder, naar det alene vil gaa ud paa at bemægtige sig det Udbytte, der i Nutiden frembyder sig, uden at tænke paa at bevare Betingelserne for et fremtidigt“, at „det er overhoved let nok ved en voldsom og hensynsløs Indgriben at forstyrre Egevægten i Naturens Husboldning“.

Ganske i Almindelighed nemlig kan det ikke fra et videnskabeligt Standpunkt retfærdiggøres at paastaa, at Mennesket formaar at tilintetgjøre alle Naturens Hjælpekilder, eller at forstyrre Egevægten i Naturens Husboldning, og medens det kan indrømmes, at enkelte Dyreformer, saasom Dronten, Søoen og Maarfuglen endog ere fuldstændig udrødde ved Menneskehaand, var det, der skulde bevises, for at retfærdiggjøre Kommissionens hæmmende, indskrænkende og forbydende Standpunkt lige overfor Benyttelsen af navnlig Havfiskeriet, at ogsaa en Udryddelse eller dog en betænkelig Formindstelse af de i økonomisk Henseende vigtige Fisk enten allerede er indtraadt eller med Føie lader sig befrygte. Dette Bevis er ikke ført ved at henkaste Sætninger, der i den fremsatte Almindelighed ikke kunne kaldes rigtige, om de end efter Mindretallets Formening kunne finde nogen Anvendelse paa enkelte som særlige Undtagelser fremtrædende Forhold, navnlig paa de Arter af Fisk, der vandre fra Havet op i Ferskvand og kun kunne lege i dette sidste.

Mere specielt angiver Kommissionen Hovedgrundene for sit Standpunkt i Betænkningen Side 5, hvor det hedder: „Fiskeriet kan ødelægges paa forskjellige Maade, dels ved ligefrem Opfiskning